

РЕШЕНИЕ

№ 4735

гр. София, 15.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 20 състав, в публично заседание на 16.06.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Светлана Димитрова

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **4737** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 124, ал. 1 от Закона за държавния служител /ЗДСл/.

Образувано е по жалба на Т. А. К., ЕГН: [ЕГН], от [населено място],[жк], [жилищен адрес] ап.№ 54, чрез представител по пълномощие адв. Ст. С. от САК, срещу заповед № ЧР-01-47/01.03.2021 г., издадена от изпълнителния директор на Агенцията по вписванията.

С оспорената заповед, на основание чл.103, ал.1, т.2, във вр. чл.122, ал.1 и чл.108 от Закона за държавния служител /ЗДСл/ е прекратено служебното правоотношение на жалбоподателя, считано от 17.02.2021 г.

В жалбата се твърди, че заповедта е незаконосъобразна поради противоречие с материалния закон и целите на закона и при допуснати съществени процесуални нарушения. Неправилно е придадено обратно действие на административния акт – заповедта е издадена на 01.03.2021 г., а служебното правоотношение е прекратено със задна дата от 17.02.2021 г. Сочи се, че жалбоподателят не е поискал възстановяване на предишната заемана от него длъжност, а само изплащането на дължимото обезщетение. В с.з. жалбата се поддържа от адв. Ст. К. от САК, която претендира присъждането на разноски.Представя писмени бележки.

Ответникът – изпълнителен директор на Агенцията по вписванията чрез процесуалните си представители адв. В. П. и Я. Т. оспорва жалбата като неоснователна. В писмено становище се излагат доводи за липса на правен интерес.

Претендира се присъждането на разноски.Представя писмени бележки.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител и не заявява становище по жалбата.

Съдът, след прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, доводите и становищата на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Т. К. е държавен служител - главен секретар на Агенцията по вписванията. Със заповед № ЧР-01-947/31.10.2018 г. служебното правоотношение на К. е прекратено, на основание чл.107, ал.1, т.5 ЗДСл. С решение № 1034/18.02.2020 г., постановено от АССГ по адм.д.№ 12142/2018 г. заповедта е отменена. Това решение е оставено в сила с решение № 1222/01.02.2021 г., постановено от Върховния административен съд(ВАС) по адм.д.№ 6175/2020 г. На 12.02.2021 г. жалбоподателят подава до ответника заявление, вх.№ 66-00-159, с което иска на основание чл.104, ал.1 ЗДСл да му бъде изплатено дължимото обезщетение по посочената от него банкова сметка. На 12.02.2021 г. изпълнителният директор на Агенцията по вписвания издава заповед № ЧР-01-34, с която констатира възстановяването на служебното правоотношение на К. на длъжността главен секретар на агенцията, считано от 12.02.2021 г. С писмо, изх.№ 66-00-159/22.02.2021 г. жалбоподателят е уведомен за издадената заповед, а във връзка с претенцията за изплащане на обезщетение е поискано да представи допълнителни документи. Със заявление, вх.№ 66-00-159/24.02.2021 г. жалбоподателят е поискал да бъде отменена заповедта, тъй като не е изявил желание да бъде възстановен на предишната длъжност. На 01.03.2021 г. ответникът издава оспорената заповед № ЧР-01-47, с която на основание чл.103, ал.1, т.2 ЗДСл прекратява служебното правоотношение на К., считано от 17.02.2021 г. Със същата заповед се отменя и издадената на 12.02.2021 г. заповед, с която се констатира възстановяването на служебното правоотношение на жалбоподателя.От доказателствата по делото,(л.298) се установява че, след проведен конкурс, жалбоподателят Т. К. е назначен за „ръководител на инспектората по чл.46 от Закона за администрацията“ на Министерството на културата, считано от 07.05.2019 г., която длъжност заема и понастоящем.

При така установените факти съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в законоустановения срок от активно легитимирано лице, имащо правен интерес, срещу индивидуален административен акт, подлежащ на съдебен контрол.

Разгледана по същество същата е неоснователна.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган в рамките на предоставените му правомощия в предписаните от закона форма и съдържание. Правилно е приложен материалния закон и в хода на административното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, обуславящи отмяната на акта.

Съгласно чл. 122, ал. 1 ЗДСл когато бъде отменена заповедта за прекратяване на служебното правоотношение държавният служител се възстановява на предишната длъжност, ако се яви в съответната администрация в двуседмичен срок от влизането в сила на административния акт или на съдебното решение. Съгласно константната практика на ВАС законът въвежда презумпцията, че незаконосъобразна заповед за прекратяване на служебното правоотношение, когато впоследствие бъде отменена, не го прекъсва. То продължава да съществува във вида, в който е било преди издаването

на заповедта, поради което за да продължи, е достатъчно и необходимо служителят да се яви да заеме длъжността в 14-дневен срок от влизане в сила на решението за отмяна на уволнението. Възстановяването на служебното правоотношение не става автоматично, а при изпълнение на визираните в закона две кумулативни предпоставки. В случая решението на Върховния административен съд, с което е потвърдено решението на АССГ за отмяна на заповедта за уволнение, е постановено на 01.02.2021 г. Д. срок по чл.122, ал.1 ЗДСл започва да тече на 02.02.2021 г. и изтича на 16.02.2021 г. /по арг. от чл.60, ал.1, т.4 ГПК, във вр. чл.144 АПК/. Безспорно в този срок К. не се явил да заеме възстановената длъжност. Следователно към 17.02.2021 г. срокът по чл.122, ал.1 ЗДСл е изтекъл. В тази връзка съдът намира за неоснователен доводът на жалбоподателя, че с оспорената заповед е придадено обратно действие, тъй като е издадена на 01.03.2021 г., а служебното правоотношение е прекратено на 17.02.2021 г. Констатациите на органа по назначаването следват времево осъществяването на състава, т.е. изтичането на законоустановения двуседмичен срок. Следователно прекратяването на служебното правоотношение, считано към деня, следващ на изтичане на срока /в настоящия случай 17.02.2021 г.) законосъобразно е констатирано след изтичането му /01.03.2021 г./.

Неоснователно е оплакването на жалбоподателя за наличието на две противоречиви заповеди - № ЧР-01-34 от 12.02.2021 г. и № ЧР.-1-47 от 01.03.2021 г. Служебното правоотношение се възстановява с влизане в сила на акта, с който е отменено незаконното уволнение, в случая с влизане в сила на съдебното решение на Върховния административен съд – 01.02.2021 г. С отмяната на заповедта за уволнение служебното правоотношение е възстановено, но не е започнало да се осъществява. Фактическият състав на чл.122, ал.1 ЗДСл ще бъде осъществен едва когато държавният служител се яви да заеме длъжността, т.е. да встъпи в длъжността и да започне да осъществява предишните си функции. За да започне да упражнява функциите си на предишната служба е необходимо органът по назначаване да се произнесе по заявлението на служителя да бъде възстановен на работа. Тъй като в настоящия случай е постъпило заявление от К. органът по назначаването следва да се произнесе по него като издава заповед № ЧР-01-34/12.02.2021 г. С тази заповед само се констатира, че в изпълнение на съдебното решение е възстановено служебното правоотношение на К.. Това произнасяне на органа по назначаването не е елемент от фактическия състав на чл.122, ал.1 ЗДСл и няма конститутивно, а само констативно действие. Още повече, че по искане на самия жалбоподател заповед № ЧР-01-34/12.02.2021 г. е отменена. От друга страна нормата на чл.122, ал.1 ЗДСл е императивна и неспазването ѝ има за последица прекратяване на служебното правоотношение по реда на чл. 103, ал. 1, т. 2 от ЗДСл. Тъй като К. не се е явил в законоустановения срок да заеме предишната си длъжност, органът по назначаването има не само правото, но и задължението да прекрати служебното правоотношение на основание чл.103, аб.1, т.2 ЗДСл.

С оглед изложеното съдът намира, че жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

На основание чл. 81 ГПК във вр. с чл. 144 АПК съдът дължи произнасяне по претенциите на страните за присъждане на разноски. Страните не са представили списък на разноските по чл. 80 ГПК, но това обстоятелство не освобождава съда от задължението по чл. 81 ГПК, а единствено лишава страните от правото да искат изменение на решението в частта на разноските. Предвид изхода на делото и по

аргумент от противното на чл. 143, ал. 1 АПК на жалбоподателя не се дължат разноси, като при отхвърляне на претенцията за разноси, съобразно константната практика на ВКС, не се постановява нарочен диспозитив. Претенцията на ответника за присъждане на разноси също е неоснователна, предвид че липсват доказателства по делото за заплатено адвокатско възнаграждение на представителите по пълномощие на ответника , поради което такова не му се дължи.

Така мотивиран, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Т. А. К., ЕГН: [ЕГН], от [населено място],[жк], [жилищен адрес] ап.№ 54, срещу заповед № ЧР-01-47/01.03.2021 г., на изпълнителния директор на Агенцията по вписванията.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: